

Sprediķa teksts Marka ev. 16: 19 - 20

Kungs Jēzus pēc tam, kad bija ar tiem runājis, tika pacelts debesīs un sēdās pie Dieva labās rokas. Bet viņi izgāja un sludināja it visur, un Kungs darbojās līdzī un vārdu apstiprināja ar līdzējošām zīmēm.

Mīļā draudze!

Dažas dienas atpakaļ, ceturtdien, kristīgā baznīca atzīmēja Debesbraukšanas dienu. Ne šādu tādu došanos uz debesīm bet Jēzus Kristus devās turp. Tas ir sen atpakaļ. Bet pārsteidzošais ir, ka Jēzus ir arvien vēl dzīvs, Ir uzņemts Dieva varenībā.

Bet daudziem šī Debesbraukšanas diena ir kā piemirsti svētki. Savā mācītājas gaitā man ir maz bijis jārūnā par šo īpašo svētku dienu. Es saprotu, ka šis notikums ir daļa mūsu ticībā, bet kā to ticami izteikt? Es meklēju palīdzību un atradu to mana vīra Pauļa sprediķī. Tas lai jūs šodien uzrunā.

Viņš raksta: Daudzi ar Debesbraukšanas svētkiem vairs nevar neko lāgā iesākt. Iemesls laikam ir tas, ka viņi ar debesīm vairs nevar neko iesākt. Mūsu ticības apliecībā mēs sakām: "Uzkāpis debesīs, sēdies pie Dieva, Visuvaldītāja Tēva labās rokas." Kur ir šīs debesis? Kur ir Dieva labā roka?

Senos laikos cilvēkam par to bija savs priekšstats: Zeme ir ripa, tai visapkārt ir lielā jūra, un virs tās ir debesu jums. Tur augšā ir Dieva mājoklis. Kad zinātnieki nāca ar apgalvojumu, ka zeme ir lode un ka tā griežas ap savu asi un ap Sauli, tad daudziem baznīcas ļaudīm likās, ka ar visiem līdzekļiem ir jāaizstāv vecais pasaules uzskats. Viņi domāja, ka ar šī uzskata sabrukumu būtu jāsabruk arī debesīm un jāsabruk Dievam. Cilvēks šad un tad ir iedomājies, ka ir jāaizstāv Dievs. Nabaga radījums ir gribējis glābt savu Radītāju. Kāds smieklīgs pasākums!

Vecais pasaules uzskats sagruva. Uzvarēja zinātniskā patiesība. Bet Dievs ir palicis un paliks. Izputējuši ir šaurie uzskati par debesīm. Tos bija veidojusi cilvēku fantāzija.

Tās debesis, par kurām runā Bībele, ir lielas un varenas. Bībele mums netēlo, kā tur izskatās. Debesu ģeogrāfiju mēs Svētajos Rakstos meklēsim velti.

Amerikas indiāņi gaidīja uz mūžīgajiem medību laukiem, kur medījumu ir papildnam. Senie ģermāņi solīja saviem cīņās kritušajiem varoņiem dzīvi Valhallā, kur netrūkst ēdienu, dzērienu, spēļu un cīņu. Muhamedāņi apgalvo, ka ticīgos mūžībā gaidot visādas baudas. Visām šīm ticībām mūžība ir labāks šīs dzīves turpinājums.

To, kas kristīgajam ir debesis, labi raksturo kāds vecs stāsts.

Viduslaikos divi mūki bieži ir sprieduši par to, kā būs tad, kad viņi būs mūžībā. Abi viņi ir centušies sev iztēlot debesis. Beidzot viņi ir norunājuši, ka tas, kas pirmais mīrs, parādīsies otram sapnī un pastāstīs, kā tur viņā pusē izskatās. Tā arī noticis. Bet dzīvā un mirušā saruna ir bijusi ļoti īsa. Dzīvais jautājis; "Kā?" Mirušais atbildējis: "Pilnīgi citādi". Es negribu apgalvot, ka tā tiešām ir noticis. Bet viens gan vecā nostāstā ir pareizs:

šis – "pilnīgi citāds."

Debesis ir pilnīgi citā, cilvēka prātam nepieejamā dimensijā. Apustulis Pāvils saka, ka Dievs tiem, kas Viņu mīl, ir sagatavojis to "ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis." Debesis nevar aizsniegt pat mūsu fantāzija, par mūsu pētījumiem nemaz nerunājot.

Kur viņas ir?

Tur, kur ir Dievs. Viņš ir debesu saturs. Viņš ir reizē pasaules bezgalībā un tepat mūsu dzīvē. Viņu nespēj aptvert nekāda telpa. "Redzi, debesis un visu debesu debesis Tevi nevar saņemt." - saka Vecā Derība.

Jēzus, Marijas dēls, kas ir uzaudzis nomaļā Galilejas pilsētiņā, kas ir sludinājis mīlestību un dzīvojis mīlestībā, kas visā savā dzīvē ir darījis tikai to, ko Dievs grib, kas tādēļ ir pazemots, sists un beidzot pienaglots pie krusta, šis Jēzus, kas ir miris kā noziedznieks, ir pie visvarenā, neaptveramā Dieva labās rokas. Labā roka ir tā, kura darbojas un kurā ir spēks. Jēzum nu ir daļa pie Dieva visvarenības.

Mateja evaņģēlijā šis - "uzņemts debesīs un sēž pie Dieva labās rokas" - ir izteikts ar Jēzus vārdiem: "Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes." Dieva labā roka ir neiedomājamā, mūžīgajā pasaulē, un tā ir arī šeit pie mums.

Jēzus valda mūžībā. Ikvienam būs jāparādās Viņa soģa krēsla priekšā. Viņš valda pār visu kosmosu, bet Viņš vada arī tautas. Viņš ir arī pie mums, ik dienas, līdz pasaules galam. Viņš ir tur, kur divi vai trīs ir kopā Viņa vārdā; arī tur ir Dieva labā roka, viss Dieva spēks.

Tiem, kas ir mācījušies Jēzum ticēt un Viņu mīlēt, Debesbraukšanas diena ir ļoti priecīga svētku diena Viņa mums sludina, ka mūsu Kungs un brālis nav palicis pagātnē. Viņš nav vairs arī tikai Palestīnā. Viņš ir visur, un Viņam ir bezgalīga vara. Šī vara nepaliks vienmēr apslēpta. Būs laiks, kad Dieva labā roka būs redzama. Bet tagad jau pie mūžīgā Kristus sev spēku smeļ ticība. To pazīst tikai tie, kas tic. Bet tiem tas ir varens spēks.

Kur ir debesis? Tur, kur ir Kristus. Kas netic Viņam, tam debesis paliks svešas.

Toreiz, pirmajā Debesbraukšanas dienā, Jēzus pazuda savu mācekļu skatiem.

Reiz piepildīsies vārdi: "No kurienes Viņš atnāks tiesāt dzīvus un mirušus." Vēl daudzas varas tiesā cita citu. Reiz Kristus tiesās visas.

Mīļā draudze, Paulim Urdzem Debesbraukšanas izpratne noslēdzas ar dziļu nopietnību. Varbūt arī tādēļ, ka esam to nobīdījuši pie malas. Ir pavasaris, daba aicina uz prieku. Tas noteikti ir vajadzīgs. Bet Vācijā šo prieku izceļ ar daudzām pastaigām skaistajā dabā.

Archibīskape Lauma Zuševica noslēdz savas pārdomas gaišākā noskaņā, viņa piemin evaņģēlista Lūka vārdus:

"Jēzus tos izveda ārā līdz pat Betanijai un, savas rokas pacēlis, svētīja. Kad viņš tos svētīja, notika, ka viņš attālinājās no tiem un tika pacelts debesīs. Un tie viņu pielūdza un ļoti priecīgi atgriezās Jeruzālemē."

Archibīskape mūs skubina un raksta: "Paldies arī par šiem maz atzīmētiem, gandrīz piemirstiem svētkiem! Atzīmē tos! Ievelc elpu, pacel acis, sadzirdi Jēzus svētības vārdus! Arī Tev tie domāti! Allelūja!" Āmen.

Mācītāja emerita Gita Putce